

[Dahlgaard.]

om jeg så må sige, et nøgent forslag. Ifølge boligministeren medfører forslaget en nedsettelse af statens udgifter i finansåret 1974-75 med 800 mill. kr., og boligministeren føjer til, at en del af besparelserne skal reserveres til sikring af en socialt afbalanceret boligpolitik. Hvad der ligger heri, indeholder forslaget og den ledsagende fremsættelse intet om, men det er, ligesom der er adresse frem til spørgsmål, hvorom ministeren ved at der i øjeblikket er uenighed i folketingets boligudvalg.

Jeg vil gerne i denne forbindelse gøre en bemærkning i anledning af parcelhusdiskussionen, som i disse dage er under kraftig ophedning. Det er min overbevisning, at den bedste og den mest realistiske beskyttelse af parcelhusejernes berettigede interesser vil bestå i at hindre, at parcelhusproblemerne bliver genstand for isoleret behandling og afgørelse, således som regeringen nu prøver at gøre momsrefusionens ophævelse til genstand for isoleret behandling og isoleret afgørelse. Vi kender jo ikke noget præcist til indholdet af de drøftelser bl. a. om parcelhusproblemerne, der i disse dage finder sted mellem regeringen og socialistisk folkeparti, forhandlinger, som mærkværdigvis har givet anledning til, at statsministeren er begyndt at stille spørgsmål til det radikale venstre i stedet for at klargøre sin egen og sit eget partis standpunkt. Man kan undertiden få det indtryk, at det er de forkerte mennesker, der taler med hinanden, og at det måske også er forkerte emner, de taler om.

Det radikale venstre vil anskue parcelhusproblemerne i sammenhæng med behandlingen af andre grupper på boligmarkedet. Det fremgår af vort forslag til folketingsbeslutning om den langsigtede boligpolitik. Jeg skal tilføje, at når man taler om en socialt afbalanceret boligpolitik, er det et udtryk, der for os også har relation til, hvordan parcelhusproblemerne bliver løst.

Der er i folketingets boligudvalg uenighed om centrale dele af den langsigtede boligpolitik, herunder ikke mindst om statskassens engagement i forbindelse med finansieringen af nyt almenyttigt byggeri. Det vil altså sige, at vi med det foreliggende lovforslag præsenteres for en meget væsentlig bestanddel af den helhed, som den samlede boligpo-

litik er eller i hvert fald gerne skulle være, men om den øvrige del af denne helhed ved vi endnu ikke noget.

Efter dagspressens reportage må vi gå ud fra, at det er en kendsgerning, at boligpolitikken for tiden er genstand for separate forhandlinger mellem regeringen og socialistisk folkeparti, som i boligpolitikken har andre grundsynspunkter end bl. a. det radikale venstre. Vi må nødvendigvis — og socialdemokratiet og regeringen ville også gøre det, hvis de var i vor situation — vurdere situationen sådan, at der er en overhængende risiko for, at det ejendommelige kærlighed-had forhold, der består mellem socialdemokratiet og socialistisk folkeparti, kan føre til majorisering af de øvrige partier. Det er jo før sket, også i boligpolitikken.

Under disse omstændigheder kan det næppe undre, at det radikale venstres holdning må være den, at vi ikke kan medvirke til ophævelse af byggegodtgørelsen, medmindre det sker som led i en samlet boligpolitik, som vi i det væsentlige kunne tilslutte os. Og nu haster det med at få udformet en ny langsigtet boligpolitik. Man kan selvfølgelig ikke have forslag af denne karakter liggende gennem længere tid her i folketinget. Byggeriet skal have besked om, hvilket grundlag der kan disponeres på. Med fremsættelsen af forslaget om ophævelse af byggegodtgørelsen har boligministeren efter vor opfattelse forkortet tidsfristen for opnåelse af et forlig om den langsigtede boligpolitik fra måneder til uger.

Henning Philipson: Det forekommer mig, at det nærmer sig grænsen af hysteri, når såvel hr. Bendix som hr. Dahlgaard i den grad skruer sig op over, at mit parti tillader sig at have forhandlinger med den regering, hvis parlamentariske grundlag vi er. Det forekommer mig, at var der nogen, der for så vidt havde grund til i denne situation at være fornærmet, måtte det dog nærmest være os, fordi boligministeren, som vi sikrer parlamentarisk, tillader sig at holde separate møder med såvel hr. Dahlgaard som hr. Bendix og hr. Christophersen. Vi bliver ikke hysteriske, vi har helt andre vaner end netop den at blive hysterisk, men jeg synes nok, at det skal ses i forhold hertil. Når så hr. Dahlgaard i samme forbindelse begynder at tale om majorisering, synes jeg nok, man